

Руська Православна Церква Закордоном

Руська Православна Церква Закордоном (РПЦЗ) заснована в листопаді 1920 року з благословення Вищої Церковної влади в Росії - на з'єднаному засіданні Священного Синоду і Вищої Церковної Ради, під головуванням святого Патріарха Тихона (Указ №362). Причиною утворення самостійного церковного управління за кордоном було те, що внаслідок бойових дій і встановлення кордону став неможливим зв'язок з Патріархом Тихоном, а сам Патріарх піддався ізоляції і величезному тиску з боку радянської влади.

Руська Зарубіжна Церква заснована не самовільно, а канонічно, законно - постановою Вищої Церковної влади.

Це управління визнали всі Помісні Церкви і зверталися до нього, як до представництва Руської Церкви, оскільки зв'язок з Патріархом Тихоном був неможливим.

Після смерті в 1925 році Патріарха Тихона в СРСР було неможливо скликати Собор і утворити канонічну церковну владу, тому на чолі Церковного управління знаходилися різні ієрархи, обрані не канонічним соборним шляхом, а "за заповітом". Один з таких предстоятелів "за заповітом" - колишній обновленець митрополит Сергій (Страгородський), не витримавши тиску радянської влади, здався і підкорився їй. У 1927 році він видав Декларацію, в якій засвідчив повне своє підпорядкування комуністичній владі. Через цю зраду РПЦЗ припинила своє декларативне підпорядкування центру в Москві, і, з тих пір, не має ніякого відношення до Московського управління. У той же час, РПЦЗ зберегла духовну єдність з гною в СРСР Катакомбною Церквою, яка також розірвала всі відносини з "радянської церквою", і деякі її частини навіть наклали на "радянську церкву" анафему.

Одним із наслідків підпорядкованості богоборчому уряду стала заява митрополита Сергія (Страгородського) від 15 лютого 1930 року, в якій він відрікся від усіх мучеників за Христа і сповідників, заявивши, що гоніння на Церкву в СРСР немає, а всі священнослужителі та віруючі люди у в'язницях і таборах перебувають не за віру, а за кримінальні злочини. Тобто, в "радянській церкві", за словами її предстоятеля, не було і немає жодного мученика і сповідника. Ця заява не скасована в МП донині.

4 вересня 1943 року, на зустрічі з трьома "лояльними" митрополитами, Сталін з політичних міркувань і виконуючи вимоги союзників у війні, прийняв рішення утворити підпорядковану собі "православну церкву" і вже 8 вересня за його вказівкою було проведено Архієрейський собор з 19 схильних до компромісів архієреїв (в 1917 році в РПЦ було 163 архієрея, в 1942 в МП залишилося 28 - не рахуючи зарубіжних і катакомбних), які "обрали" призначеного Сталіним Сергія (Страгородського) "патріархом" і, відповідно, була адміністративно заснована сьогднішня Московська патріархія.

Московська патріархія утворена 8 вересня 1943 року неканонічно, з волі комуністичного диктатора Йосипа Сталіна, який і є її засновник.

Це був **розкол** Руської Православної Церкви, спланований і вчинений богоборчою комуністичною владою, і з самого початку повністю підконтрольний радянському уряду, що ставив своєю кінцевою метою повне знищення релігії.

Руська Православна Церква Закордоном не визнала ні цього, ні всіх наступних "патріархів", поставлених радянською владою. Після війни, тиском і підкупом Кремлем через Московську патріархію предстоятелів Помісних Церков, а також активну екуменічну діяльність самих предстоятелів, спілкування РПЦЗ з Помісними Церквами було припинено.

Оскільки РПЦЗ в СРСР розцінювалася як антирадянська організація, комуністична влада робила все можливе для її дискредитації і ліквідації. Після падіння "залізної завіси" з колишнього СРСР за кордон хлинули потоки радянських людей, які наповнили парафії Зарубіжної Церкви. У цих умовах Кремль збільшив зусилля по ліквідації нашої Церкви, на чолі цих зусиль став особисто Президент РФ Володимир Путін.

17 травня 2007 року відбулося підписання унії частини РПЦЗ з Московською патріархією, при тому, що МП не відріклася від того, що спочатку було причиною розділу з РПЦЗ, а ось зрадники ганебно зріклися минулого Зарубіжної Церкви, всіх її Указів та Постанов, пов'язаних з Московською патріархією. Тобто, уніатами був підписаний Акт зречення від усього шляху Отців РПЦЗ заради входження в МП. Президент РФ Путін тоді заявив, що тільки зараз закінчилася Громадянська війна, в якій, відповідно, перемогла сторона радянської влади. При цьому Московська патріархія визнала Руську Закордонну Церкву, всупереч минулому багаторічному наклепу, канонічною і не розкольницькою.

Але, слава Богу, не вся Зарубіжна Церква пішла на унію, і зберіглася значна її частина, що залишилася вірною заповітам своїх Отців і Отців Катакомбної Церкви. Частина, що залишилася вірною Священному Переданню Церкви, зберегла безперервне спадкоємство від Церкви часів князя Володимира до наших днів, в той час як Московська патріархія, уклавши союз із Сталіним, відпала від Тіла Христового.

Руська Православна Церква Закордоном за всю свою історію жодного разу не впадала в розкол, ересь і інші відступи, і залишається донині справжньої берегинею і продовжувачкою Святого православ'я в його руській традиції.

Ми вільні у питанні возз'єднання з іншими частинами Руського православ'я, зокрема, з Московською патріархією. Але ми не вважаємо за можливе возз'єднання з нею тому, що вона відступила від шляху Святих Отців і нині перебуває 1) в ересях **єкуменізму** (тобто, її керівництво вважає, що слід об'єднатися з усіма еретиками, засудженими Отцями Вселенських Соборів і Отцями наступних часів, і, відповідно, молитися разом з еретиками всупереч Церковним Канонам і Правилам), 2) **сергіанства** (залежність від зовнішніх політичних і антихристиянських сил - свідомо обрана несвобода в своїх діях і рішеннях), а також 3) через **моральне і духовне падіння її вищих очільників**.

Руська Зарубіжна Церква щиро бажає Московській патріархії повного одужання від усього, що було до неї привнесене богоборчою комуністичною владою, але, пам'ятаючи слова апостола Павла: "Людини еретика, по першій та другій наставленні, відрікайся, знаючи, що розбестився такий та грішить, і він сам себе засудив" (Тит 3.10-11), РПЦЗ не вважає за можливе порятунок душі в якому б то ні було "еретичному розбещеному і грішному" співтоваристві.

Тому ми, за заповітом Апостола, "цураючись еретиків", знаходимося в братській євхаристійній єдності з тими, хто зберегли такими як є Передання Святих Отців і єдиновірними з нами старостильними Церквами Греції, Румунії та Болгарії.